

faldt Kommissionen meget vanskeligt at finde et saadant. Man diskuterede vidt og bredt; man foreslog, det skulde hedde Velstandstillæg, man foreslog, det skulde hedde Tidstillæg for at betegne, at det ikke skulde være af ret lang Varighed, og endelig blev der ogsaa — blandt mange andre Navne — foreslaaet at kalde det Konjunkturtillæg. Man maatte saa endelig tage en Afstemning om, hvilket Navn dette Tillæg skulde have, og det viste sig da, at der var et lille Flertal for at kalde det Konjunkturtillæg. Det er ganske rigtigt, at der i Kommissionen var Tale om at kalde det Velstandstillæg, men dette Forslag blev mødt med almindelig Protest fra de allerfleste Medlemmer indenfor Kommissionen under Henvisning til, at det ikke var noget Velstandstillæg, men et rent og skært Dyrtidstillæg.

Nu foreslaar altsaa den højtærede Minister, at vi skal bibeholde dette Konjunkturtillæg til den 1. April 1921, og det er det, som mit Parti finder er ganske uretfærdigt. Sagen er den, at det Dyrtidstillæg, som Tjenestemændene har faaet, svarer langt fra til Opgangen i Priserne. Hvis vi fremdeles skulde holde os til Standarden fra 1. Oktober 1919, saa skulde Tjenestemændene nu have et Dyrtidstillæg paa 69—70 Kr. pr. Maaned, medens de kun faar 36 Kr. maanedlig. Man vil altsaa se, at Tjenestemændene kun har faaet halv Dækning for den betydelige Stigning, der har været i Prisen paa Livsfornødenheder. Dertil kommer oven i Købet, at Dyrtidstillægget bliver beregnet paa Grundlag af Priser, der ligger et halvt Aar tilbage i Tiden; det nuværende Dyrtidstillæg er saaledes beregnet paa Grundlag af Priserne i Juli 1920. Men enhver vil sikkert indrømme, at der har fundet meget betydelige Prisstigninger Sted siden Juli Maaned i Aar. Det Dyrtidstillæg, som gives nu, dækker saa langt fra den virkelige Prisstigning, ja, dækker den kun halvt.

Mit Parti mener, at Tjenestemændene har et moralsk Krav paa, at Standarden fra Oktober 1919 bibeholdes, og for at dette kan lade sig gøre, er det nødvendigt at forhøje Konjunkturtillægget eller Dyrtidstillægget — her er jo kun Tale om Konjunkturtillægget — men i, at de skal kunne faa relativt set den samme Løn, som vi blev enige om, de skulde have i Efteraaret 1919, mangler der 400 Kr. aarlig, altsaa for de 3 Maaneder, det her drejer sig om, 100 Kr. Jeg mener det derfor rigtigt at forhøje Konjunkturtillægget med disse 100 Kr.

I sin Forelæggelsestale sagde den højtærede Finansminister, at Staten ikke kunde bære Udgiften ved at imødekomme Tjenestemændenes Krav, da det drejede sig om 34 Mill. Kr. Ja, hvis man skulde imødekomme Andragendet fra Tjenestemændene om en procentvis Forhøjelse af Konjunkturtillægget, vil der komme den Sum ud. Og det tør jeg under ingen Omstændigheder gaa med til. Men jeg mener, man bør bevare de Lønninger, der blev fastsat den 1. Oktober 1919, indtil vi ser, om der kommer en Nedgang i Prisen. Ved at bevilge de 100 Kr., bevarer vi Standarden fra 1. Oktober 1919, og Udgiften derved kan kun komme til at udgøre en 4—5 Mill. Kr., hvilket jeg ikke synes er saa uoverkommeligt. I de 3 Maaneder, for hvilke Forholdet saaledes var ordnet, kunde vi saa indhøste vigtige Erfaringer om, hvorledes den økonomiske Fremtid vil blive, hvorvidt virkelig det Prisfald paa Livsfornødenheder kommer, som man stadig har lovet os, men som ogsaa hidtil stadig er udeblevet. Man vil ogsaa kunne se, hvilket Resultat Forhandlingerne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere giver med Hensyn til Lønningerne i det private Liv. Foreløbig stiger alt i Pris, og vi ved endda, at vi har forskellige Stigninger til gode. Brødprisen skal f. Eks. stige til April, det er der Lov for. Og Huslejen vil ogsaa stige yderligere. I de sidste Par Aar er den steget i Henhold til Huslejelovgivningen en 20—30 pCt., og der forestaar yderligere Stigning. Om det derved fremkomne Beløb skal gaa i Statskassen eller i de private Husejeres Kasse, derom ved vi ikke noget endnu. Det skal vel sagtens afgøres paa Huslejeloven. Men i alt Fald kommer Stigningen til at gaa ud over Tjenestemændene som over alle os andre. Givet er det, at man maa regne med en betydelig Huslejeforøgelse, og Prisfaldet udebliver, som sagt, stadig. Jeg kan ikke se, at der er nogen Livsfornødenhed, der er faldet i Pris. Det paa staas ganske vist, at Prisen paa Manufakturvarer er faldet en Del; men en Del Fagfolk indenfor denne Branche paa staar, at det er en ren Øjenforblændelse. Vi har i Aviserne set Interviews af forskellige sagkyndige indenfor denne Branche, der hævder, at der aldeles ikke er noget Prisfald. Man har simpelt hen taget Sekundavarer, børstet dem, og stillet dem i Vinduet i Stedet for dem, der plejer at staa der, og en daarligere Vare er naturligvis billigere end de gode Varer, der tidligere stod udstillet til de høje Priser.

Den ærede Ordfører for Venstre var ogsaa inde paa, at Staten ikke havde Raad til at give Tjenestemændene mere end det